

Financieel Risico Management

Financieel Risico Management

Jens Devillé

Schrijver: Jens Devillé
© Jens Devillé

1.	Risicobeheer in financiën	7
2.	Strategieën voor risicobeheer	13
3.	Proces van risicobeheer	15
4.	Risico-rendement verhouding	18
5.	Drawdown.....	20
6.	Volatiliteit.....	23
6.1	Impliciete volatiliteit vs. historische volatiliteit	26
7.	Beta	28
8.	Derivaten	32
9.	Opties	39
9.1	Opties en winstgevendheid.....	47
9.2	Sleutelbegrippen	53
9.3	Handelsstrategieën.....	76
9.3.1	Gedekte call (Covered Call)	76
9.3.2	Gehuwde Put (Married Put).....	77
9.3.3	Bull Call Spread	78
9.3.4	Bear Put Spread.....	79
9.3.5	Beschermende kraag (Protective Collar)	80
9.3.6	Lange Straddle (Long Straddle)	81
9.3.7	Long Strangle.....	82
9.3.8	Long Call Butterfly Spread.....	83
9.3.9	Iron Condor	84
9.3.10	Ijzeren Vlinder (Iron Butterfly).....	85
9.4	Credit Spread vs Debit Spread.....	86
9.5	Alternatieven voor aandelenopties	88
9.5.1	Optie op Futures	88
9.5.2	Valuta Optie.....	90
9.5.3	Obligatie-optie	93
9.6	Geavanceerde concepten	96

9.6.1	De Grieken	96
9.6.2	Black-Scholes Model.....	99
9.6.3	Binomiaal optiewaarderingsmodel	104
9.6.4	Volatiliteit Skew	107
9.6.5	Synthetische opties	109
9.6.6	Swaption - Swap Optie.....	113
10.	Futures en termijncontracten.....	115
10.1	Termijncontract	119
10.2	Verschillende soorten futures.....	122
10.2.1	Index Futures.....	122
10.2.2	Grondstoffen Futures	125
10.2.3	Rentevoet Future	129
10.2.4	Obligatiefutures.....	130
10.3	Opties op Futures	135
10.4	Termijncontracten vs. termijncontracten.....	139
10.5	De risico's van Futures	140
10.6	Hoe futures gebruiken om zich in te dekken.....	143
10.7	Rentetermijncontracten (FRA).....	145
10.8	Fraption	149
11.	Swaps.....	151
11.1	Credit Default Swap (CDS).....	154
11.2	Rentevoetswaps (Interest Rate Swap)	158
11.2.1	Rentevoetbodem.....	161
11.2.2	Rentevoetplafond	162
11.3	Valutaswap.....	163
11.4	Debt/Equity Swap.....	168
11.5	Totaalrendementswap	169
11.6	Volatiliteitswap	170
11.7	Valutaswap vs. renteswap	172

1. Risicobeheer in financiën

Wat is risicobeheer? In de financiële wereld is risicobeheer het proces van identificatie, analyse en aanvaarding of beperking van onzekerheid bij beleggingsbeslissingen. Risicobeheer komt er in wezen op neer dat een belegger of fondsbeheerder de mogelijke verliezen bij een belegging, zoals een moreel risico, analyseert en probeert te kwantificeren, en vervolgens de passende actie onderneemt (of juist niet onderneemt), gelet op de beleggingsdoelstellingen en de risicotolerantie van het fonds.

Risico is onlosmakelijk verbonden met rendement. Elke belegging houdt een zeker risico in, dat als bijna nul wordt beschouwd in het geval van een Amerikaanse T-bill of als zeer hoog voor iets als aandelen uit opkomende markten of onroerend goed in sterk inflatoire markten. Risico is kwantificeerbaar, zowel in absolute als in relatieve termen. Een goed begrip van de verschillende vormen van risico kan beleggers helpen om de kansen, afwegingen en kosten van de verschillende beleggingsbenaderingen beter te begrijpen.

Risicobeheer komt overal voor in de financiële wereld. Het komt voor wanneer een belegger obligaties van de Amerikaanse schatkist koopt in plaats van bedrijfsobligaties, wanneer een fondsbeheerder zijn valutarisico afdekt met valutaderivaten, en wanneer een bank een kredietcontrole uitvoert op een individu alvorens een persoonlijke kredietlijn uit te geven. Effectenmakelaars gebruiken financiële instrumenten zoals opties en futures, en geldbeheerders gebruiken strategieën zoals portefeullediversificatie, assetallocatie en positiedimensionering om het risico te beperken of effectief te beheren.

Ontoereikend risicobeheer kan ernstige gevolgen hebben voor bedrijven, particulieren en de economie. Zo was de ineenstorting van de subprime-hypotheek in 2007, die mede aan de basis lag van de Grote Recessie, het gevolg van slechte beslissingen op het gebied van risicobeheer, zoals bij kredietverstrekkers die hypotheek verstrekten aan personen met een slechte kredietwaardigheid; beleggingsondernemingen die deze hypotheek kochten, verpakte en doorverkochten; en fondsen die buitensporig investeerden in de herverpakte, maar nog steeds risicovolle, mortgage-backed securities (MBS).

Wij hebben de neiging om "risico" overwegend negatief op te vatten. In de beleggingswereld is risico echter noodzakelijk en onlosmakelijk verbonden met een gewenst rendement.

Een gangbare definitie van beleggingsrisico is een afwijking van een verwacht resultaat. We kunnen deze afwijking uitdrukken in absolute termen of ten opzichte van iets anders, zoals een marktbenchmark.

Hoewel die afwijking positief of negatief kan zijn, aanvaarden beleggingsspecialisten over het algemeen het idee dat een dergelijke afwijking een zekere mate van het beoogde resultaat voor uw beleggingen impliceert. Om een hoger rendement te behalen verwacht men dus het grotere risico te aanvaarden. Het is ook een algemeen aanvaard idee dat een groter risico de vorm aanneemt van een grotere volatiliteit. Hoewel beleggingsspecialisten voortdurend zoeken - en soms vinden - naar manieren om die volatiliteit te verminderen, bestaat er onder hen geen duidelijke overeenstemming over hoe dit het best kan gebeuren.

Hoeveel volatiliteit een belegger moet aanvaarden, hangt volledig af van de risicotolerantie van de individuele belegger, of in het geval van een beleggingsprofessional, hoeveel tolerantie zijn beleggingsdoelstellingen toelaten. Een van de meest gebruikte maatstaven voor absoluut risico is de standaardafwijking, een statistische maatstaf voor de spreiding rond een centrale tendens. Men kijkt naar het gemiddelde rendement van een belegging en vindt dan de gemiddelde standaardafwijking over dezelfde periode. Normale verdelingen (de bekende klokvormige curve) schrijven voor dat het verwachte rendement van een belegging waarschijnlijk 67% van de tijd één standaardafwijking van het gemiddelde en 95% van de tijd twee standaardafwijkingen van de gemiddelde afwijking zal bedragen. Dit helpt beleggers het risico numeriek in te schatten. Als zij denken dat zij het risico kunnen verdragen, zowel financieel als emotioneel, dan investeren zij.

Bijvoorbeeld, over een periode van 15 jaar van 1 augustus 1992 tot 31 juli 2007 bedroeg het gemiddelde jaarlijkse totale rendement van de S&P 500 10,7%. Dit getal geeft aan wat er over de gehele periode is gebeurd, maar het zegt niet wat er onderweg is gebeurd. De gemiddelde standaardafwijking van de S&P 500 voor diezelfde periode was 13,5%. Dit is het verschil tussen het gemiddelde rendement en het reële rendement op de meeste bepaalde punten in de periode van 15 jaar.

Bij toepassing van het klokcurve-model zou een bepaalde uitkomst ongeveer 67% van de tijd binnen één standaardafwijking van het gemiddelde moeten liggen en ongeveer 95% van de tijd binnen twee standaardafwijkingen. Een S&P 500-belegger kan dus verwachten dat het rendement op een gegeven moment in deze periode ongeveer 67% van de tijd 10,7% plus of min de standaardafwijking van 13,5% zal bedragen; hij kan ook uitgaan van een stijging of daling met 27% (twee standaardafwijkingen) in 95% van de tijd. Als hij zich het verlies kan veroorloven, belegt hij.

Hoewel die informatie nuttig kan zijn, biedt zij geen volledig antwoord op de bezorgdheid van een belegger over risico's. Het gebied van behavioral finance heeft een belangrijk element toegevoegd aan de risicovergelijking, door de asymmetrie aan te tonen tussen hoe mensen winsten en verliezen zien. In de taal van de prospectietheorie, een onderdeel van de behavioral finance dat in 1979 door Amos Tversky en Daniel Kahneman werd geïntroduceerd, vertonen beleggers een afkeer van verlies. Tversky en Kahneman documenteerden dat beleggers ruwweg twee keer zoveel belang hechten aan de pijn die gepaard gaat met een verlies dan aan het goede gevoel dat gepaard gaat met een winst.

Vaak willen beleggers niet alleen weten hoeveel een activum afwijkt van het verwachte resultaat, maar ook hoe slecht het er aan het eind van de linkerstaart van de verdelingscurve uit ziet. Value at risk (VAR) probeert een antwoord te geven op deze vraag. Het idee achter de VAR is te kwantificeren hoe groot het verlies op een belegging zou kunnen zijn met een gegeven betrouwbaarheidsniveau gedurende een bepaalde periode. De volgende uitspraak zou bijvoorbeeld een voorbeeld van een VAR zijn: "Met een betrouwbaarheidsniveau van ongeveer 95% kunt u maximaal \$200 verliezen op deze belegging van \$1.000 over een tijdshorizon van twee jaar." Het betrouwbaarheidsniveau is een waarschijnlijkheidsverklaring op basis van de statistische kenmerken van de belegging en de vorm van de verdelingscurve ervan.

Natuurlijk garandeert zelfs een maatregel als VAR niet dat 5% van de tijd veel slechter zal zijn. Spectaculaire debacles zoals die met het hedgefonds Long-Term Capital Management in 1998 herinneren ons eraan dat zogenaamde "outlier events" kunnen voorkomen. In het geval van LTCM was de uitzonderlijke gebeurtenis het in gebreke blijven door de Russische regering van haar uitstaande staatsschuldverplichtingen, een gebeurtenis die het hedgefonds, dat posities met een hoge leverage ter waarde van meer dan \$ 1 biljoen had, failliet dreigde te doen gaan; als het failliet was gegaan, had dit het

mondiale financiële systeem kunnen doen instorten. De Amerikaanse regering creëerde een leningfonds van 3,65 miljard dollar om de verliezen van LTCM te dekken, waardoor de onderneming de marktvolatiliteit kon overleven en begin 2000 op een ordelijke manier kon worden geliquideerd.

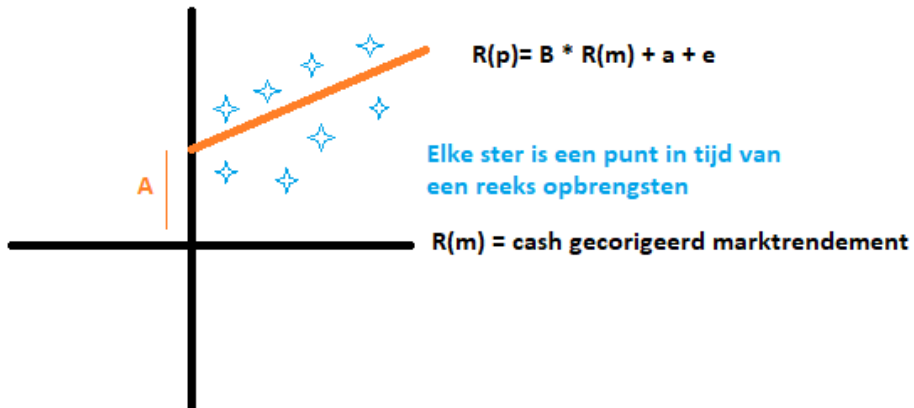
Een andere risicomaatstaf die gericht is op gedragstendensen is de drawdown, die verwijst naar elke periode waarin het rendement van een activum negatief is ten opzichte van een eerder hoogtepunt. Bij het meten van drawdown proberen we drie dingen aan te pakken:

- de omvang van elke negatieve periode (hoe erg)
- de duur van elk (hoe lang)
- de frequentie (hoe vaak)

Wij willen bijvoorbeeld niet alleen weten of een beleggingsfonds de S&P 500 heeft verslagen, maar ook hoe risicovol het was. Een maatstaf hiervoor is bèta (bekend als "marktrisico"), gebaseerd op de statistische eigenschap van covariantie. Een bèta groter dan 1 wijst op meer risico dan de markt en omgekeerd.

Bèta helpt ons om de begrippen passief en actief risico te begrijpen. De grafiek hieronder toont een tijdreeks van rendementen (elk gegevenspunt gelabeld met "+") voor een bepaalde portefeuille $R(p)$ versus het marktrendement $R(m)$. De rendementen zijn gecorrigeerd voor geld, dus het snijpunt van de x- en y-as is het rendement dat overeenkomt met geld. Door een best passende lijn door de gegevenspunten te trekken, kunnen wij het passieve risico (bèta) en het actieve risico (alfa) kwantificeren.

$R(p)$ = cash gecorrigeerd portfolio opbrengsten

De gradiënt van de lijn is de bèta. Bijvoorbeeld, een gradiënt van 1,0 geeft aan dat voor elke eenheid stijging van het marktrendement, het portefeuillerendement ook met één eenheid stijgt. Een vermogensbeheerder die een passieve beheerstrategie toepast, kan proberen het portefeuillerendement te verhogen door meer marktrisico te nemen (d.w.z. een bèta groter dan 1) of het portefeuillerisico (en -rendement) te verlagen door de bèta van de portefeuille tot onder 1 te verlagen.

Indien het niveau van het markt- of systematisch risico de enige beïnvloedende factor zou zijn, dan zou het rendement van een portefeuille altijd gelijk zijn aan het voor de weddenschap gecorrigeerde marktrendement. Dit is natuurlijk niet het geval: Rendementen variëren als gevolg van een aantal factoren die geen verband houden met het marktrisico. Beleggingsbeheerders die een actieve strategie volgen, nemen andere risico's om een hoger rendement te behalen dan het marktrendement. Actieve strategieën omvatten tactieken die een hefboomwerking hebben op de selectie van aandelen, sectoren of landen, fundamentele analyse, de omvang van posities en technische analyse.

Actieve beheerders zijn op jacht naar een alpha, de maatstaf voor extra rendement. In ons diagramvoorbeeld hierboven is alpha het bedrag aan portefeuillerendement dat niet wordt verklaard door bèta, weergegeven als de afstand tussen het snijpunt van de x- en y-as en het intercept van de y-as, dat positief of negatief kan zijn. In hun streven naar extra rendement stellen actieve beheerders beleggers bloot aan het alfa-risico, het risico dat het resultaat van hun weddenschappen negatief in plaats van positief zal blijken. Een fondsbeheerder kan bijvoorbeeld denken dat de energiesector beter zal

presteren dan de S&P 500 en de weging van haar portefeuille in deze sector verhogen. Als onverwachte economische ontwikkelingen ertoe leiden dat energieaandelen sterk dalen, zal de beheerder het waarschijnlijk minder goed doen dan de benchmark, een voorbeeld van alfarisico.

In het algemeen geldt dat hoe meer een actief fonds en zijn beheerders aantonen alfa te kunnen genereren, hoe hoger de vergoedingen zullen zijn die zij beleggers in rekening brengen voor blootstelling aan deze strategieën met een hogere alfa-index. Voor een zuiver passief fonds zoals een indexfonds of een exchange-traded fund (ETF) betaalt u waarschijnlijk 1 tot 10 basispunten (bps) aan jaarlijkse beheersvergoedingen, terwijl een belegger voor een supersnel hedgefonds dat complexe handelsstrategieën toepast met hoge kapitaalverplichtingen en transactiekosten 200 basispunten aan jaarlijkse vergoedingen zou moeten betalen, plus 20% van de winst teruggeven aan de beheerder.

Het prijsverschil tussen passieve en actieve strategieën (respectievelijk bèta- en alfarisico) zet veel beleggers ertoe aan te proberen deze risico's te scheiden (bv. om lagere vergoedingen te betalen voor het aangegane bèta-risico en hun duurdere blootstellingen te concentreren op specifiek omschreven alfakansen). In de volksmond wordt dit portable alpha genoemd, het idee dat de alpha-component van een totaalrendement los staat van de bètacomponent.

Een fondsbeheerder kan bijvoorbeeld beweren dat hij een actieve sectorrotatiestrategie heeft om de S&P 500 te verslaan en kan, als bewijs, een track record voorleggen van 1,5% beter dan de index op jaarbasis. Voor de belegger is die 1,5% meeropbrengst de waarde van de beheerder, de alfa, en de belegger is bereid hogere vergoedingen te betalen om die te verkrijgen. De rest van het totale rendement, wat de S&P 500 zelf heeft verdiend, heeft aantoonbaar niets te maken met het unieke vermogen van de beheerder. Portable alpha-strategieën maken gebruik van derivaten en andere instrumenten om te verfijnen hoe zij de alfa- en bètacomponenten van hun blootstelling verkrijgen en ervoor betalen.

2. Strategieën voor risicobeheer

Handelaren lopen het risico om geld te verliezen op elke afzonderlijke transactie - en zelfs de meest succesvolle handelaren zetten bijna constant verliezende transacties in. Een winnende trader op lange termijn zijn hangt af van de behaalde winstpercentages, en hoe groot uw winsten en verliezen zijn. Ongeacht hoe vaak u wint, als u uw risico niet onder controle houdt, kunt u uiteindelijk uw rekening opblazen.

Een goede risicobeheerstrategie is noodzakelijk om handelaars te beschermen tegen catastrofale verliezen. Dit betekent dat u uw risicobereidheid moet bepalen, uw risico-batenverhouding voor elke transactie moet kennen en stappen moet ondernemen om uzelf te beschermen tegen een langstaartrisiko of een zwarte zwaan.

Er is geen manier om risico te vermijden in de handel. Elke handelstransactie kan, theoretisch althans, op een verliezer uitlopen. In feite kan een succesvolle handelaar vaker geld verliezen dan dat hij geld verdient - maar op de lange termijn toch winst maken als de winst op de winnende transacties veel groter is dan de verliezen op de verliezers. Een andere handelaar kan in het merendeel van zijn transacties geld verdienen, maar toch op lange termijn geld verliezen door kleine winsten te boeken op zijn winnaars en verliezende transacties te lang te laten lopen.

De eerste sleutel tot risicobeheer in trading is het bepalen van de winst-verlies ratio van uw trading strategie, en de gemiddelde grootte van uw winsten en verliezen. Als u deze getallen kent, en ze optellen tot lange termijn winstgevendheid, bent u goed op weg naar succesvol traden. Als u deze getallen niet kent, zet u uw tradingrekening op het spel.

Volgens de legendarische handelaar Ed Seykota zijn er drie regels voor succesvol handelen, en elke regel is "beperk uw verliezen". Een veelgebruikte vuistregel, vooral voor daytraders, is om nooit het risico te lopen meer dan 1% van uw portefeuille te verliezen op een enkele transactie. Op die manier kunt u een reeks verliezen lijden - altijd een risico, gezien de willekeurige verdeling van de resultaten - en uw portefeuille niet te veel schade toebrengen.

Een drawdown van 10% op een handelsrekening kan worden overwonnen met een winstgevende handelsstrategie. Maar hoe groter de drawdown, hoe

uitdagender het is om terug te keren. Als u 10% van uw kapitaal verliest, heeft u slechts een winst van 11,1% nodig om break-even te komen. Maar als u 50% verliest, moet u uw geld verdubbelen om weer quitte te spelen.

Naast het beperken van de grootte van uw positie, is één manier om grote verliezen te vermijden het plaatsen van automatische stop-loss orders. Deze worden uitgevoerd zodra uw verlies een bepaald niveau bereikt, waardoor u het moeilijke karwei bespaart om op de knop te drukken bij een verlies.

Emoties beheersen is het moeilijkste deel van handelen. Het is een waarheid als een koe in de trading wereld dat een succesvolle trader zijn systeem aan een groentje kan geven, en dat het groentje uiteindelijk al zijn geld zal verliezen omdat hij zijn emoties niet uit de trades kan houden. Dat betekent dat ze de verliezen niet kunnen nemen wanneer het handelssysteem zegt dat ze moeten uitstappen, en ze kunnen de winsten ook niet nemen - omdat ze willen vasthouden voor grotere winsten.

Daarom is het voor succes van vitaal belang dat u een beproefde handelsstrategie toepast en de specifieke regels volgt die in die strategie zijn vastgelegd. Ga de transactie aan wanneer het systeem u zegt dat te doen, en stap er op dezelfde manier weer uit. Twijfel niet aan het systeem.

3. Proces van risicobeheer

Risicobeheer omvat de identificatie en analyse van, en de reactie op risicofactoren die deel uitmaken van het leven van een onderneming. Doeltreffend risicobeheer houdt in dat wordt getracht de toekomstige resultaten zoveel mogelijk te beheersen door pro-actief in plaats van reactief te handelen. Daarom biedt doeltreffend risicobeheer de mogelijkheid om zowel de kans dat een risico zich voordoet als de potentiële impact ervan te verminderen.

Risicobeheersingsstructuren zijn op maat gemaakt om meer te doen dan alleen bestaande risico's aanwijzen. Een goede risicobeheerstructuur moet ook de onzekerheden berekenen en hun invloed op een onderneming voorspellen. Het resultaat is een keuze tussen het aanvaarden of verwerpen van risico's. Het aanvaarden of verwerpen van risico's hangt af van de tolerantieniveaus die een bedrijf al voor zichzelf heeft bepaald.

Als een bedrijf risicobeheer opzet als een gedisciplineerd en continu proces om risico's te identificeren en op te lossen, dan kunnen de risicobeheerstructuren worden gebruikt om andere risico beperkende systemen te ondersteunen. Daartoe behoren planning, organisatie, kostenbeheersing en budgettering. In zo'n geval zal de onderneming meestal niet voor veel verrassingen komen te staan, omdat de nadruk ligt op proactief risicobeheer.

De reactie op risico's neemt gewoonlijk een van de volgende vormen aan:

- Vermijding: Een bedrijf streeft ernaar een bepaald risico te elimineren door de oorzaak ervan weg te nemen.
- Mitigatie: Vermindering van de verwachte financiële waarde in verband met een risico door de kans te verkleinen dat het risico zich voordoet.
- Aanvaarding: In sommige gevallen kan een bedrijf gedwongen worden een risico te aanvaarden. Deze optie is mogelijk indien een bedrijfsentiteit voorzorgsmaatregelen ontwikkelt om de gevolgen van het risico te beperken, mocht het zich voordoen.

Bij het opstellen van noodplannen moet een bedrijf een probleemoplossende aanpak hanteren. Het resultaat is een goed gedetailleerd plan dat kan worden uitgevoerd zodra de noodzaak zich voordoet. Een dergelijk plan zal een bedrijfsorganisatie in staat stellen belemmeringen of blokkades voor haar

succes aan te pakken omdat zij risico's kan aanpakken zodra deze zich voordoen.

Risicobeheer is een belangrijk proces omdat het een onderneming de nodige instrumenten verschaft om potentiële risico's adequaat te identificeren en aan te pakken. Zodra een risico is geïdentificeerd, kan het gemakkelijk worden beperkt. Bovendien verschaft risicobeheer een onderneming een basis voor gedegen besluitvorming.

Voor een onderneming is de beoordeling en het beheer van risico's de beste manier om zich voor te bereiden op eventualiteiten die vooruitgang en groei in de weg kunnen staan. Wanneer een bedrijf zijn plan voor het omgaan met potentiële bedreigingen evalueert en vervolgens structuren ontwikkelt om deze aan te pakken, vergroot het zijn kansen om een succesvolle entiteit te worden.

Bovendien zorgt een progressief risicobeheer ervoor dat risico's met een hoge prioriteit zo agressief mogelijk worden aangepakt. Bovendien zal het management over de nodige informatie beschikken om weloverwogen beslissingen te nemen en ervoor te zorgen dat de onderneming winstgevend blijft.

Risicoanalyse is een kwalitatieve probleemoplossende aanpak waarbij verschillende beoordelingsinstrumenten worden gebruikt om risico's uit te werken en te rangschikken met het oog op de beoordeling en oplossing ervan. Hier volgt het risicoanalyseproces:

- Bestaande risico's in kaart brengen

Risico-identificatie houdt hoofdzakelijk brainstormen in. Een bedrijf brengt zijn werknemers samen zodat zij alle verschillende risicobronnen kunnen bekijken. De volgende stap is het rangschikken van alle geïdentificeerde risico's in volgorde van prioriteit. Omdat het niet mogelijk is alle bestaande risico's te beperken, zorgt prioritering ervoor dat die risico's die een aanzienlijke invloed op een bedrijf kunnen hebben, met grotere spoed worden aangepakt.

- Beoordeel de risico's

In veel gevallen houdt probleemoplossing in dat het probleem wordt geïdentificeerd en dat vervolgens een passende oplossing wordt gevonden. Maar alvorens uit te zoeken hoe risico's het best kunnen worden aangepakt,

moet een bedrijf eerst de oorzaak van de risico's opsporen door zich de vraag te stellen: "Wat is de oorzaak van een dergelijk risico en hoe kan het de onderneming beïnvloeden?"

- Een passende reactie ontwikkelen

Zodra een bedrijfseenheid een evaluatie heeft gemaakt van de mogelijke oplossingen om de geïdentificeerde risico's te beperken en te voorkomen dat ze zich opnieuw voordoen, moet het zich de volgende vragen stellen: Welke maatregelen kunnen worden genomen om te voorkomen dat het vastgestelde risico zich herhaalt? En wat kan het beste worden gedaan als het toch weer optreedt?

- Preventiemechanismen voor vastgestelde risico's ontwikkelen

Hier worden de ideeën die nuttig zijn gebleken om risico's te beperken, uitgewerkt tot een aantal taken en vervolgens tot noodplannen die in de toekomst kunnen worden ingezet. Als zich risico's voordoen, kunnen de plannen in werking worden gesteld.

Onze ondernemingen worden geconfronteerd met vele risico's die hun overleving en groei kunnen beïnvloeden. Daarom is het belangrijk de basisbeginselen van risicobeheer te begrijpen en te weten hoe deze kunnen worden gebruikt om de gevolgen van risico's voor bedrijven te helpen beperken.

4. Risico-rendement verhouding

Het risico-rendementsprincipe stelt dat het potentiële rendement toeneemt naarmate het risico toeneemt. Volgens dit principe associëren mensen lage onzekerheidsniveaus met lage potentiële opbrengsten, en hoge onzekerheidsniveaus of risico's met hoge potentiële opbrengsten. Volgens de risico-rendement verhouding kan geïnvesteerd geld alleen meer winst opleveren als de belegger een grotere kans op verliezen accepteert.

De afweging van risico en rendement is het handelsprincipe dat een hoog risico koppelt aan een hoge beloning. De juiste verhouding tussen risico en rendement hangt af van een aantal factoren, waaronder de risicotolerantie van een belegger, het aantal jaren dat de belegger nog tot zijn pensioen moet wachten en de mogelijkheid om verloren middelen te vervangen. Tijd speelt ook een essentiële rol bij het bepalen van een portefeuille met de juiste risico- en opbrengstniveaus. Als een belegger bijvoorbeeld de mogelijkheid heeft om op lange termijn in aandelen te beleggen, biedt dat de belegger de mogelijkheid om te herstellen van de risico's van bearmarkten en deel te nemen aan haussemarkten, terwijl als een belegger slechts op korte termijn kan beleggen, dezelfde aandelen een hogere risicopropositie hebben.

Beleggers gebruiken de afweging van risico en rendement als een van de essentiële onderdelen van elke beleggingsbeslissing, en ook om hun portefeuilles als geheel te beoordelen. Op portefeuilleniveau kan de afweging van risico en rendement een beoordeling inhouden van de concentratie of de diversiteit van de deelnemingen en van de vraag of de mix een te groot risico inhoudt of een lager dan het gewenste rendementspotentieel.

Wanneer een belegger overweegt om te beleggen in risicovolle beleggingen met een hoog rendement, kan hij de risico-rendement verhouding toepassen op het instrument in kwestie, zowel op individuele basis als in de context van de portefeuille als geheel. Voorbeelden van risicovolle beleggingen met een hoog rendement zijn opties, penny stocks en exchange-traded funds (ETF's) met hefboomwerking. Over het algemeen vermindert een gediversifieerde portefeuille de risico's van individuele beleggingsposities. Zo kan een positie in penny stocks op individuele basis een hoog risico inhouden, maar als het de enige positie in zijn soort is in een grotere portefeuille, is het risico dat met het aanhouden van het aandeel gepaard gaat minimaal.